

2. pinsedag d. 10. juni 2019

Salmer:

723: Naturen holder pinsefest

726: Gak ud, min sjæl

300: Kom, sandheds ånd og vidne giv

294: Talsmand, som på jorderige

192,7: Du, som har dig selv mig givet

725: Det dufter lysegrønt af græs

Prædikentekst: Johannesevangeliet 3,16-21

Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortages, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham. Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. For enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud.

Her på egnen går man meget op i, hvem der er i familie med hvem. Så et ofte hørt spørgsmål er: hvordan er han i familie med hende? Hvordan er deres relation til hinanden? Og så følger ofte et langt svar om, at han er hendes fætters nabo, eller svigerinde til den der boede i den gamle møllers hus for 50 år siden. Eller noget i den stil.

Vi går meget op i relationer og forhold mellem mennesker. Med god grund. Det er spændende og hyggeligt at få opklaret forbindelserne mellem personer og slægter.

Forfatteren til Johannesevangeliet, lad os kalde ham Johannes, er i den tekst, vi lige har hørt, i gang med at finde ud af forbindelsen mellem Gud og verden. Det er som om, at nogen har spurgt ham:

hvorledes er forholdet mellem Gud og verden? Svaret fra Johannes har så været, at Gud har skabt verden og elsker den. Spørgeren har dog ikke været tilfreds med det svar, og har spurgt mere indgående: jamen, hvorledes elsker Gud verden?

Johannes må så uddybe: Således elskede Gud verden. Således, altså, på den måde. Gud elskede verden på den måde, at han gav sin enbårne søn, sin eneste søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Gud elskede ikke bare verden ved at sige kærlige ord til den, som f.eks. ”Jeg elsker dig, verden”. Gud sendte heller ikke en blomsterhilsen til verden eller en god flaske vin. Nej, Gud sendte sin søn til verden. Det dyrebareste han havde.

Gud bryder alle sociale konventioner og regler. Når man skal give en gave til en anden, f.eks. i anledning af en rund fødselsdag eller et bryllup, så skal man give en gave af en passende størrelse. Ikke for lille, så de andre tror man er smålig. Ikke for stor, så man fører sig alt for meget frem. Nej, en passende gave. En, som passer til anledningen. En større gave til en rund fødselsdag end til en ikke-rund fødselsdag. En større gave til et sølvbryllup end til en 17-års bryllupsdag.

Men hvad gør Gud? Han elskede verden på en sådan måde, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Gud, ærligt talt, det er da lidt upassende. Lidt overdrevet. Hvis nu bare Gud havde sendt os en venlig hilsen, så kunne vi sende en venlig hilsen tilbage til ham. Hvis nu han havde givet en gave af knap så høj værdi, så kunne vi nok have fundet noget passende at give ham tilbage. Men når Gud giver så meget, så stiller det da os mennesker i en lidt pinlig situation. Forventer Gud så, at vi giver noget tilsvarende til ham?

Ah, Gud, kunne du ikke have nøjedes med at give lidt mindre? Var det virkelig nødvendigt at give din eneste søn til verden for at vise, hvor meget du elsker den? Du må da kunne have vist det på andre måder.

Ja, var det virkelig nødvendigt? Havde Gud behøvet at give sin søn for at redde verden? For hvis det virkelig var nødvendigt, at han gav det mest dyrebare, han havde - hvis det virkelig var nødvendigt, at han brød alle spilleregler for, hvad der er passende at give - så må der være noget virkelig vigtigt på spil. Så må der være noget helt galt.

Er der noget vigtigt på spil? Er der noget helt galt? Det kan være svært at se det på en lys sommerdag ude i smuk natur sammen med hyggelige mennesker. På en sådan dag virker Guds gave, hans egen søns liv, lidt upassende. Det bryder den hyggelige stemning. Det tvinger os til at blive seriøse.

Og det vil da også være lettere at blive i den hyggelige stemning. Tale om, at Gud elsker os, og at alt er fint og lyst.

Men der er noget på spil. Johannes taler om en fortabelse, som vi skal reddes fra. Han taler om et mørke, som mennesker elsker. Kun på baggrund af en mulig fortabelse og et mørke, som vi elsker, giver det mening, at Gud gav sin søn.

For Gud brød ikke alle sociale konventioner for sjov. Han gav sin søn, fordi det var nødvendigt. Uden den gave, så var der ikke evigt håb for os. Uden den gave, så var der ikke håb om, at vi kunne finde vej ud af det mørke, vi lever i.

Johannes taler ofte om, at Jesus er et lys. Et lys, som blev tændt i en verden, hvor mørket havde fået for stor magt. Et lys, som stadig lyser i vores verden, hvor mørket stadig kan have stor magt.

Når der bliver tændt et lys i et mørkt rum, sker der to ting.

For det første opdager man, at man faktisk er i et mørkt rum. Før var alt mørke. Nu er der pludselig lys og mørke. Man kan se, at der er forskel. Lyset afslører mørket. Det viser, at der både findes lys og mørke. Det er lidt det samme, der sker, når solen skinner ind gennem et vindue i et hus. Så ser man for alvor, hvor beskidte vinduerne er blevet, også selvom man næsten lige har vasket dem. Så ser man for alvor, at støv og nullermænd har gemt sig i hjørnet, eller at der er edderkoppespind oppe under loftet. Lyset afslører. Lyset fra Jesus afslører det mørke, vi lever i. Hans liv levet i kærlighed til andre mennesker afslører, at vi ikke altid formår at elske andre.

Hans tale, som altid var sand, afslører, at løgnen indimellem sniger sig ind i vores ord.

Hans insisteren på, at ville have med de udstødte, de små, de syge og de svage at gøre, afslører, at vi går alt for meget op i at finde sammen med dem, der ligner os, eller prøver at smigre os ind hos dem, der er højere oppe i de sociale lag end os.

Hans ord om, at markens liljer og himlens fugle stoler på Gud, afslører, hvor meget vi bekymrer os for ting, vi alligevel ikke er herre over.

Jeg synes nærmest, at jo mere man lærer Jesus at kende, jo mere, man fordyber sig i hans liv og tanker, jo mere bliver man afsløret af ham. Lyset fra ham strømmer ud i flere og flere hjørner af ens liv og viser, at der godt nok er meget mørke her og der. At der er sår rundt omkring, som trænger til at blive helbredt. At der er synd og skyld, som vi har gemt langt væk fra menneskers øjne.

Et lys afslører mørket. Lyset fra Jesus afslører det mørke, der kan være i vores liv. Det var lysets første funktion. Lysets anden funktion - den anden ting, der sker, når man tænder et lys i et mørkt rum - er, at lyset viser vej.

Jesu liv, død og opstandelse viser os vej. Jesu liv viser os, hvordan et godt menneskeliv ser ud. Et liv, hvor retfærdighed, sandhed og barmhjertighed leves ud på samme tid. Til ære for Gud og til gavn for vores medmennesker.

Jesu død viser os, at det største er at give. Ikke at tage. Men at give. At give tid til andre. At give gaver til andre. At give sine hænder og hoveds evner til andre. At give smil til andre. At give et klap på skulderen, et venligt håndtryk eller et kram. At give. Gud gav sin søn til verden. Jesus gav sit liv for verden, og kalder nu også os til at give af det, vi har.

Jesu opstandelse viser os, at der altid er håb. Håb om nye begyndelser. Håb om nye fremtidsmuligheder. Og frem for alt håb om et evigt liv hos Gud, når vores liv her på jorden er til ende.

Jesu liv, død og opstandelse viser grundlæggende, at han er værd at følge. Ud af mørket. Ud af udsigten til fortabelsen. Nærmere lyset. Nærmere Gud. Den Gud, som gav sin søn. En stor gave. En vild gave. En gave, som er så stor og lyser så meget op, at vi også ser, at vi ikke rigtigt har noget at give til gengæld. Kun liv, som er en blanding af godt og ondt. Lys og mørke. Succes og fiasko. Men

det er netop de liv, Gud ønsker. Vores liv. Liv, som ikke er værdige gensvar på Guds store gave. Liv, som er menneskelige, alt for menneskelige. Liv med mørke i krogene.

At tro på Jesus er at indse, at vores liv aldrig bliver gode nok til at give Gud, hvad han egentlig har fortjent. At tro på Jesus er at hvile i, at Guds gave er nok. Han har gjort det, der skal til. Han har givet sin søn. Han har lyst op i mørket. Gud venter nu kun på, at vi lader hans søn lyse op i vores liv og drage os nærmere til sig.